

44

Robert Cox stoupal parkem k památníku na Vítkově. Počítač byl na hadry, což mu ale vůbec nevadilo – stejně se ho měl dávno zbavit. Už riskoval dost a hlavně úplně zbytečně. Až bude potřebovat počítač, koupí si nový, ale co ho skutečně štvalo, byly jeho vlasy.

Proti tmavé obloze se rýsovala ohromná socha jezdce na koni. Podle průvodce byl bronzový pomník Jana Žižky třetí největší jezdeckou sochou na světě.

Mail odeslal před půlhodinou ze svého telefonu z centra Prahy. Pak vytáhl SIM kartu, zlomil ji, přístroj vymazal do továrního nastavení, dal ho prvnímu bezdomovci a koupil si zcela nový.

Posadil se na schody u paty pomníku, zul si nové boty a natáhl nohy. Měl ještě chvíli času, než reportér dorazí. Socha nasvícena zespodu vypadala skutečně monumentálně, jeho ale zajímaly jiné věci.

Pavel zaplatil taxikáři a vystoupil z auta. Nabral do plic příjemně chladivý večerní vzduch a začal stoupat do kopce k památníku. Marně vzpomínal, kdy byl na Vítkově naposled – možná jako dítě, možná že nikdy. Českému novináři musí zajímavá místa v Praze ukazovat nějaký Amík. Zasmál se tomu paradoxu. Cestičky byly osvětleny žlutým světlem pouličních lamp a kromě několika dvojic milenců, které ho míjely na cestě dolů z kopce, a občasných pejskařů byl park téměř prázdný. Kvetoucí šeríky opojně voněly.

V prostoru před památníkem, kde se měli sejít, nebyl kromě mladého manažera sedícího na schodech vůbec nikdo. Asi ho tlačí nové boty, pomyslel si Pavel a podíval se na hodinky.

„Hi,“ usmál se manažer a zamával na něj.

Světlá rozhalená košile, drahé moderní tmavé sako, džíny, hnědé mokasíny a perfektní sestřih. Pavel měl poměrně dobře vypěstovanou paměť na tváře, ale muže nedokázal vůbec nikam zařadit.

„Zkoušel jsem, jestli mě poznáte. Posledně jsme neměli moc čas se představit – *By the way, I'm Robert*,“ vstal muž a podával mu ruku.

Pavel žasl nad tou proměnou – věděl, jak moc šaty dokáží člověka změnit, ale přerod ze zvalené smažky na elegantního byznymena byl skutečně neuvěřitelný.

„Těší mě, Pavel – vůbec jsem vás nepoznal,“ potřásl mu rukou.

„To je jen dobře,“ usmál se Robert a nazul si boty, „jen doufám, že nás zas nikdo nepřeruší. Předpokládám, že máte spoustu otázek...“

Pavel kývl hlavou.

„Pojďme se projít,“ Robert se rozhlédl, „jestli vám nebude vadit, že budeme vypadat jako párek buzíků. Ale vy Češi jste prý docela tolerantní.“

Pavel se zasmál.

„Mimochodem, výborná reportáž...“

„Doufám, že trochu rozvíří vody.“

„Myslím, že ani netušíte jak moc... To, co jste zveřejnil, se nebude mnoha lidem líbit.“

„To předpokládám...“

„Nemám na mysli místní policii a politiky, tohle bude mít velký mezinárodní přesah... Říká vám něco jméno David Richfield?“

„Myslíte toho starého finančníka a mecenáše?“

„Ne – myslím jednoho z nejbohatších a nejmocnějších lidí světa...“

Pavel přemýšlel, kde to bulvární spojení naposled slyšel, ale Robert ho předešel.

„Předpokládám, že když se řekne ‚nejmocnější lidi‘, máte jako většina lidí na mysli amerického prezidenta s atomovým kufříkem, případně letos podle časopisu Forbes Vladimíra Putina s jeho ambicemi na rozbití Evropské unie nebo řešením konfliktu v Sýrii. Za nejbohatšího člověka se zas obecně považuje Bill Gates se jměním okolo 75 miliard dolarů..., a tak dále a tak dále...“

„Ano, zhruba takhle bych to řekl...“

„To je ovšem realita, kterou nám předkládají světová média, čímž myslím velké mediální domy a světové agentury. Jejich zprávy zase přebírají lokální média, jako je třeba ta Vaše televize. V podstatě pět

hlavních mediálních domů – Time Warner, Disney, Murdoch's News Corporation, Bertelsmann a Viacom – vlastní skoro všechna mainstreamová média.

A s penězi je to podobné – ve skutečnosti téměř všechno světové bohatství vlastní prostřednictvím stovek firem a fondů několik rodinných klanů, které se v žebříčcích Forbesu nikdy neobjevují a jejichž jmění nebylo nikdy oficiálně auditováno. Asi jste už slyšel to, že nikdy v historii lidstva nevlastnilo tak málo lidí tolik bohatství.“

„Zdá se mi, že se dostáváme na pole konspiračních teorií, Roberte... Co mi vlastně chcete?“ podíval se Pavel na Roberta a pousmál se.

„A co takhle *Rada pro mezinárodní vztahy*?“ pokračoval nevzrušeně Robert.

Pavel zavrtěl hlavou – zahraniční politika ho nikdy moc nezajímala.

„*Rada pro mezinárodní vztahy* je americká nezisková organizace založená v roce 1929, aby pomohla směřovat zahraniční politiku USA. Je složená asi ze čtyř tisíc členů – což jsou nejlivnější bankéři, právníci, vlastníci médií, ředitelé vládních agentur, jako je CIA, a vrcholní politici. Kromě toho, že v *Radě* je vždy velké množství klíčových lidí z každé prezidentské administrativy, jsou členy i samotní prezidenti. Většina z novodobých prezidentů, jako třeba Eisenhower, Kennedy, Nixon, Ford, Clinton nebo Bush, měla slyšení před touto radou těsně předtím, než byli za prezidenty zvoleni...“

„Asi mi unikají souvislosti – co to má společného se Sandersem a skupinou Bilderberg, o které jste mluvil v Muzeu?“

„Většina členů této rady se rovněž účastní konference Bilderberg. Co je na tom, Pavle, že se pár staříků někde schází a debatuje, že...? Asi nejlépe to ilustruje příhoda z 6. června 2008. Prezidentská kampaň Baracka Obamy právě vrcholila. Letadlo plné novinářů s budoucí hlavou Spojených států přistálo v Severní Virginii, když najednou Barack Obama se svou protikandidátkou z Demokratické strany Hillary Clintonovou z letadla doslova zmizeli a nechali novináře v letadle pokračovat v další plánované cestě samotné. Mluví budoucího prezidenta

konsternovaným novinářům pouze potvrdil, že došlo k *jednání za zavřenými dveřmi na utajeném místě*. Místo, kde k jednání došlo, nebylo nikdy zveřejněno, ale přesně v té době probíhalo nedaleko letiště v luxusním hotelovém komplexu Marriott setkání skupiny Bilderberg...“

Pavel se na něho nevěřičně podíval.

„... každopádně den po tomto setkání Hillary Clintonová z kandidatury odstoupila a veřejně podpořila Baracka Obamu, který se také na podzim stal čtyřicátým čtvrtým prezidentem Spojených států.“

„Náhoda? Proč by se o tom nemluvilo?“

„Myslíte ve velkých médiích? Mimochodem, kdo myslíte, že je vlastní a ovládá...“ zasmál se Robert.

„To už je opravdu velká konspirace!“

„Jistě si to později ověříte – je toho plný internet,“ pokračoval nevzrušeně Robert, „ale abychom nezamluvili to hlavní – vše spojuje právě osoba Davida Richfielda. Jeho rodina byla ve třicátých letech jedním z hlavních mecenášů *Rady pro mezinárodní vztahy*. David byl po druhé světové válce jejím dlouholetým předsedou a dodnes je hlavním poradcem úzkého kruhu vedení. Nové členy fakticky vybírá on. David Richfield je rovněž jedním ze zakládajících členů skupiny Bilderberg, která má zase na starosti spolupráci mezi Evropou a Amerikou. Když jsme mluvili o bohatství, tak rodinné jmění Richfieldů se odhaduje na částku několika desítek tisíc miliard dolarů – dostáváme se tedy do kategorie nikoli miliardářů, ale bilionářů. Toto jmění je mimochodem pro představu částka, která několikanásobně převyšuje veškeré americké bankovky v celosvětovém oběhu – těch je jen 1,5 bilionu...“ podíval se Robert významně na novináře.

Pavel mlčel.

„Pavle, vím, že to všechno zní jako přitažené za vlasy, ale přesně tak chtějí, aby to vypadalo. Dříve se vše snažili utajovat a své odpůrce všemožně umlčovat, ale pak pochopili, že neúčinnější je prostě o tom neinformovat. A ti blázni, kteří tvrdí opak, se znemožní sami. Když ovládáte média, ovládáte veřejné mínění a pravdu.“

Víte jak se to říká o ďáblovi – jeho největší trik spočívá právě v tom, že přesvědčil lidi, že neexistuje!“

Pavlovi to skutečně připadalo přitažené za vlasy. Konspirace a spiknutí „mocných“, kteří se jednou ročně setkávají a řídí svět...

„Svou reportáží jste šlápl na kuří oko spoustě velice mocných lidí, Pavle!“

„A jak v tom mimochodem figurujete vy a jak jste se dozvěděl o těch utajovaných datech?“ podíval se na něho Pavel.

„Říkal jsem vám, že máme společné zájmy, a i já mám své zdroje... Jak myslíte, že jste získal tu pitevní zprávu?“ Robert se rozhlédl. „Nebyl jsem k vám ale docela upřímný, Pavle. Ten člověk, se kterým se měl Sanders v hotelu setkat, jsem měl být já – proto o těch datech vím...“

Pavel si vzpomněl, že má disk stále u sebe. V náprsní kapse. Tak proto ty kecy o spiknutí a pitevní zpráva! Chtěl, aby mu důvěřoval a jen ho ukolébal – ve skutečnosti mu ale šlo o ta data a on je přinesl na stříbrném podnose na takhle odlehlé místo. Cítil, jak se mu z podpažní jamky uvolnila kapka potu a stéká mu po boku. Nervózně se rozhlédl, ale v tmavém parku nebyl v dohledu vůbec nikdo. Sakra!

Pavel vyrazil. Neohlížel se, jestli za ním Cox běží. Proskočil kvetoucím šeříkem u cesty a utíkal temným parkem dolů z kopce. Světlo lamp pod koruny stromů nesvítilo. Pavel zakopl o vyčnívající kořeny a začal se kutálet ze svahu. Ostré kameny a větve stromů mu drásaly oděv a obličej.

Robert se ohlédl za utíkajícím Pavlem „Já nejsem ten, koho byste se měl obávat, pane Černý!“ zakřičel do tmy a poslouchal zvuky vzdalujícího se běhu.

45

David Richfield ležel v ratanovém křesle pod velkou bílou pergolou. Hlasy tří mužů, kteří seděli u nízkého stolku a živě diskutovali, vnímal

podobně jako vzdálené hučení mohutné řeky Hudson v zeleném údolí. Miloval klid, který tu vládl.

„... tak v tom případě jste to dost podcenili!“ zvyšoval hlas hřmotný muž.

„Už jsem vám říkal, že to rozhodně není od nás!“ chladně odpověděl mladší muž v oválných brýlích.

„Pánové, pánové... Nejsme tu přece, abychom se vzájemně obviňovali z nějaké nepodstatné události, ale abychom se dohodli na dalším společném postupu,“ promluvil třetí vysoký muž s prošedivělými skráněmi.

David Richfield věděl, že podobné bouře se vždy přeženou tak rychle, jak se objeví. Tohle dokonce ani nebyla bouře ve sklenici vody, to byla jen malá nepodstatná přehánka. Pokud se pod mediální kotel nepřikládá, každá kauza sama vyhasne většinou do čtrnácti dnů.

Ohromná aféra Dieseltgate s upravenými motory Volkswagen, která propukla v září 2015, nevydržela v médiích pořádně ani do Vánoc. Stejně jako nejnovější kauza ExxonMobil, kdy se ukázalo, že vedení firmy znalo desetiletí výsledky studií, které potvrzovaly, jak moc oxid uhličitý ze spalování fosilních paliv přispívá ke globálnímu oteplování planety. Výsledky negativního vlivu jim byly známy od roku 1977, ale firma investovala ročně miliony dolarů, aby tento fakt důsledně popírala. Celé vyšetřování proběhlo na podzim 2016 a o Vánocích se lidé už zase zajímali o Santu, účesy celebrit a sport. Chléb a hry – mozek lidstva je potřeba stále zahlcovat nepodstatnými hloupostmi.

Vše se dá dnes dohledat na internetu – pravda jde zjistit prakticky online. Dřív se toho obával, pak ale pochopil, že lidstvo je ve své podstatě líné, a než aby hledalo pravdu samo, raději přijímá tu, kterou dostává bez práce z jím ovládaných médií.

Nadace Davida Richfielda navíc ročně přispívala na výzkum změn klimatu částkou třiceti milionů dolarů – kdo by odolal tučnému grantu na mnohaletý výzkum, možnosti pracovat s nejmodernějšími přístroji a téměř neomezeným rozpočtem...

„... já to tedy prověřím u nás a budeme to samozřejmě dementovat. Bill se postará o mediální pokrytí a nápravu našeho ‚problému‘ v té zemičce. Změna ve vedení televize by to měla myslím vyřešit. A vy...“ vysoký muž se otočil na svého zavalitého kolegu, „nainvestujete zase pár desítek milionů do nové kampaně a do studií o prospěšnosti hovězího masa. Mimochodem, ten článek v anglickém Guardianu *Why beef is good for you* byl výborný. Už je to několik let a je stále na prvních místech v internetových vyhledávacích,“ zasmál se.

Byly to nicotné bouře, ale i malá bouře dokáže vychýlit velkou loď z jejího kurzu. David Richfield svůj kurz a vizi měl – byl to jeho celoživotní sen, kterému podroboval téměř všechna svá rozhodnutí.

„Doufám, že jste se dohodli, pánové. Do konference bych o tom už nerad kdekoli četl nebo slyšel...“ konečně tiše promluvil David Richfield.

Pánové přikývli – víc nebylo potřeba dodávat.

Žádná nežádoucí publicita nemohla jeho věc ohrozit, ale byla otravná a zbytečně zdržovala. Jak stárnul, jeho vlil, i když byl nezměrný, postupně upadal. Byl unavený. Od počátku věděl, že jeho věc mu zabere pravděpodobně celý život, ale chtěl ji dotáhnout. Teď věděl, že sil mu už moc nezbyvá. Navíc cítil, že se něco nového a nebezpečného blíží.

46

Viktor měl na policejní práci rád metodické vyšetřování, co ale nesnášel ještě víc než papírování, byla mediální pozornost. Přemýšlel, kdy naposledy v práci zažil takový týden. Byl utahaný a byl rád, že tam alespoň v neděli nemusí.

Chtěl na jeden den hodit všechno za hlavu. Vstal až dlouho po jedenácté, osmažil si pět vajíček se slaninou, sedl si k televizi a zapnul Playstation. Těšil se, že si konečně pořádně zahraje a nikdo ho nebude celý den otravovat.

Když se ozval zvonek u venkovní branky, ani nevěděl, kolik je vlastně hodin. Chvilí přemýšlel, kdo by to mohl být. Pošta v neděli nechočila a se sousedy se příliš nestýkal – tedy přesněji řečeno oni s ním. Před policistou si i dnes lidé dávali pozor a často se necítili příjemně. Protože byl Viktor samotář, tak mu to spíš vyhovovalo.

Stiskl pauzu na ovladači, vytáhl roletu a vykoukl z okna obývacího. Trochu ho překvapilo, že už byla venku tma. Jak dlouho hrál? U branky postával Pavel. Jakmile ho za oknem spatřil, zamával mu. Sakra – nemělo smysl se zapírat. Navíc určitě viděl před domem jeho auto.

„Čau, máš celý den úplně nedostupnej telefon...“ tlačil se Pavel automaticky dovnitř.

„Asi to má nějaký důvod,“ odpověděl mrzutě Viktor a zavřel za ním branku.

„Od kdy to máš zapnutý?“ ukázal Pavel na obrazovku se spuštěnou hrou.

Viktor pokrčil rameny. „Dáš si pivo?“ Neměl náladu povídat si, ale věděl, že s hraním je konec.

„Jo rád, díky.“ Pavel si unaveně sedl na gauč v obývacího a Viktor mu podal otevřenou láhev.

Teprve teď si ho pořádně prohlédl. Zválené a roztržené sako, poškrábaný obličej a trochu nepřítomný výraz. „Kde ses proboha válel?“

„Tys neviděl zprávy, co?“

„Tam jsi byl takhle upravenej? To mi uteklo, to je škoda,“ zasmál se Viktor a tukl pivem o Pavlovu láhev.

Pavel se ale nesmál. „Dostal jsem tu pravou pitevní zprávu. Šli jsme s tím ven, Viktor.“

„S čím jste šli ven? O jaké zprávě mluvíš?“ podíval se na něho nechápavě Viktor.

„Už je to venku, vím o té utajované zprávě od CIA – chápu, žes mi to nemohl říct, ale dostala se ke mně jinak... Neboj, nikdo to s tebou spojovat nebude. Ze spisů vám přece uteklo už tolik věcí,“ napil se Pavel.

„Hele, pořád nevím, o čem mluvíš.“

„To stačí, Viktor.“ Pavel vytáhl ze zmuchlaného saka zmačkanou pitevní zprávu, kterou ukazoval v přímém přenosu tiskové mluvčí a podal ji Viktorovi.

Viktor zběžně prohlédl papíry a došel až k poslední stránce.

„Jo, ty první strany jsou z našeho spisu – sedí i číslo,“ odmlčel se Viktor, „ale tu poslední stránku jsem nikdy neviděl. Ta v našem spise rozhodně není. Kdes to vzal?!“ podíval se na něj důrazně.

„Kdybych ti řekl, že přímo od CIA, asi bys mi nevěřil...“

„Předpokládám, že na nějakém konspiračním místě tě kontaktoval agent CIA, zprávu ti dal a pak se strhla honička, a proto jsi tak uválený,“ zasmál se Viktor, papíry mu vrátil a napil se piva.

Pavel mlčel a nesmál se.

Viktor se na něho znovu podíval. „Řekni, že si děláš prdel...“, jeho pohled zvažněl, „to chceš říct, že jsi tuhle pičovinu zveřejnil?“

„To, že o tom ty nevíš, Viktor, neznamená, že to není pravda. Tomu vyšetřování jste moc nedali...“

„Sakra, ty jsi zabedněnej! Říkal jsem ti, že to byla nehoda. A nějaký papír na tom nic nezmění! Navíc, proč by ho někdo zabíjel?“ zvyšoval Viktor hlas.

„Je to dost rozsáhlý a sahá to hodně vysoko. Chtěl zveřejnit citlivý dokumenty, tak ho oddělali.“

„To je nějaká hra, Pavle? Na blbosti je fakt dost pozdě!“

„A kde myslíš, že bych vzal tohle?“ Pavel vytáhl z kapsy stříbrný USB disk.

„A to je zase co?“

„Utajovaná data amerického ministerstva zemědělství – skutečná data o reálném znečištění Země –, z ministerstva, kde ten Sanders pracoval.“

„Ty ses fakt úplně zbláznil, Pavle! Myslím, že je to levá a naletěl jsi na nějaký fake.“

„Sakra, Viktor, co mi to tvrdíš! Chceš říct, že ta zpráva i dokumenty jsou falešný? Desítky stran! Proč by to někdo dělal?“

„Myslím, že jsi někomu naletěl na pěkně připravenej hrnec medu...“

„A co když seš úplně vedle ty? Zkus si na chvíli připustit, že se dějou ještě jiný věci než ty, který ti jsou prezentovaný. Taky nemusíš mít přístup do všech systémů...“

„Myslíš, že bych nepoznal, že byl uškrccenej, nebo že doktoři u nás na soudním jsou úplně idioti? Jsem hlavní vyšetřovatel, do prdele!“ křičel vznětlivý Viktor.

Pavel mlčel – měl toho dost a tohle ho unavovalo.

„Jestli jsi tohle všechno zveřejnil, Pavle, tak jsi teda pěkný kretén. To se ani nemusím obtěžovat, abych zítra vstával do práce!“

„Promiň, ale tohle nemá cenu. Radši půjdu.“ Pavel se zvedl.

„Běž, kurva, ty jsi sem chodil, ne já!“ kopl Viktor do ovladače Playstation.

Pavel vyšel na ulici a zabouchl za sebou branku. Rána se rozlehla po tiché vilové čtvrti, až se v dálce rozštěkali psi.

Pavel znal Viktora dlouho a věděl, že to rozhořčení rozhodně nehrál. On o těch datech ani o pitevní zprávě nevěděl...

47

Zack Berger seděl u svého počítače na pobřeží oceánu. Vlastně jedině tam se cítil opravdu sám sebou – i když byl obklopen luxusem, nikdy mu o něj primárně nešlo. Bohatství pro něj vlastně bylo jen vedlejším, i když příjemným, produktem jeho práce – miloval počítače, programování a surfování.

„... je to výborné, právě jsem to viděl. Ohromně jsi naší věci pomohl. Brzy se ozvu.“ Položil telefon.

Opřel se pohodlně do lehátka a ještě jednou klikl na přehrávání videa na svém notebooku. Věřil, že to bude stačit.